

6.7. 2021

TIL REGERING OG FOLKETING

Vi underskrivere af dette åbne brev til regering og folketing kommer fra alle dele af dansk kirkeliv, men har det fælles, at mange af os enten i kraft af vores arbejde, som venner eller som frivillige er i kontakt med nogle af de mennesker, regeringens og folketingets nuværende flygtningepolitik rammer. Derfor kender vi også til både de forhold, der har bragt dem her til landet, deres indsats for at få sig selv og deres børn integreret – og deres angst og bekymring i forhold til fremtiden.

”Et samfund kendes på, hvordan det tager sig af de svageste” var engang mottoet for vores land. Men ikke længere: Et af de rigeste lande i verden mener sig ude af stand til at tage vare på mennesker, der er kommet til os i nød. Et samfund, der har en lang og stolt tradition for åbenhed, ligestilling og kamp for menneskerettigheder, er nu klar til at skille unge piger og gamle mennesker fra deres familie og sende dem tilbage til et regime, hvis overgreb mod egen befolkning er veldokumenterede af FN, Amnesty, Human Rights Watch og andre menneskerettighedsorganisationer. Eller man vil placere dem i udrejsecentre, hvor deres liv i årevis bliver sat på stand-by, uden håb, uden muligheder. Enten her i landet eller måske endda i lande som Rwanda, som ikke netop er kendt for demokrati, stabilitet og sikkerhed.

Vi oplever, at retorikken imod sårbare mennesker er hård og ubarmhjertig, og må protestere mod den dehumanisering, der reducerer børn, unge, gamle, der allerede har så tunge erfaringer med sig, til problemer, vi vil af med, frem for medmennesker, vi er forpligtet på. Som Anker Jørgensen har sagt: ”Der er nogle hellige ting, et parti ikke må opgive. Man må hellere tage et nederlag end at give efter over for racisme og tidens fremmedfjendtlige strømninger”. Dette citat mener vi burde gælde for alle partier i et demokrati.

Den 19. maj var der over hele landet demonstrationer mod regeringens inddragelse af opholdstilladelser for syriske flygtninge. I sin tale i Haderslev sagde biskop Marianne Christiansen bl. a:

”Vi må spørge os selv, hvorfor landets regering mener, at det er en god ide ’hurtigst muligt at skabe mulighed for tvangsmæssige udsendelser til Syrien,’ (som det hedder i udlændinge- og integrationsministerens svar til folketinget).

Det kan ikke være af hensyn til de mennesker, der skal tvinges.

Ingen vil kunne se det som en hjælp at tvinge et menneske, der frygter for sit liv og skal skilles fra sin familie, til at rejse til det Syrien, som Bashar al-Assad holder i et lunefuldt og forbryderisk jerngreb.

Det kan heller ikke være af hensyn til Assad, selv om det muligvis kommer ham tilpas. Det må være af hensyn til Danmark, den danske offentlighed. Regeringen må mene, at det er hvad den danske offentlighed ønsker. Regeringen må mene, at det er den måde, vi ønsker at være et folk på. ...

Vi husker og fortæller gerne fra 2. verdenskrig, hvordan de jødiske danskere eller danske jøder for størstedelen blev reddet.

Vi husker og fortæller ikke så gerne, at Danmark før krigen lukkede grænsen for jødiske flygtninge og kun lod få politisk forfulgte tyske socialdemokrater og kommunister slippe ind. Man var bange for, at Danmark

skulle blive overrendt af jødiske flygtninge, og at de var for fremmedartede i forhold til danskerne. De fleste blev sendt tilbage, for de var jo ikke politisk forfulgte.

Vi ved nu, hvordan det gik dem.

Det husker og fortæller vi ikke så gerne. Vi fortæller hellere om redningen af de danske jøder.

Hvorfor? Hvis man dengang mente, at det var rigtigt at føre den politik og beskytte den danske befolkning imod flygtninge, - selvom det fik frygtelige følger for dem, der blev afvist - hvorfor fortæller vi så ikke stolt om det?

Er det mon fordi, vi i historiens lys kan se, at det var forkert?

Hvad skal vores efterkommere huske og fortælle om os om 75 år, om 100 år? Hvilke fortællinger om Danmark og det danske folk vil leve videre i erindringerne i de syriske familier, hvis hjem forsvandt under krig og terror, så de begav sig afsted og fandt et tilflugtssted i Danmark --- indtil de – af hensyn til den danske befolkning – blev splittet ad, så nogle kom til et ingenmandsland i såkaldte udrejsecentre eller tilbage i hænderne på det blodige styre, de var flygtet fra. ...

Skal Danmark i fortællingerne blive den nation, der lukkede grænserne, slukkede håbet og viste dødsens ligegyldig tavshed?...

Hvordan kan vi som folk komme på den ide, at det skulle være godt at sende syriske flygtninge tilbage til Syrien eller godt at bryde med retssamfundet, som bl.a. forpligter en stat på sine borgere? ...

Vi er umådeligt rige, hvis vi kan dele, vi er umådeligt stærke, hvis vi kan hjælpes ad, vi har et lys at bære sammen for mennesker i nød. Lad os leve og handle, så vores børn og børnebørn tør huske og fortælle om det.”

Vi håber, at regering og folketing vil besinde sig på det værdigrundlag, vi har opbygget ”det Danmark, vi kender”, på.

Venlig hilsen,